

מרבסס הסגור והמסוגר לכל רוח רצים.

„אוהב אותך!“

ביצאה מהאולם התקבצו סביבי רס"רים ובעלי דרגות אחרות. המי שיכו לשאול את שאלותיהם, אך לא ציפו לתשובתי. הם ביקשו לחשוף את עצמם, כדי שחלילה לא אטעה בהערתי אותם.

ניגש אליי רס"ר גברתן, בניתש חורת, שאמר בקולו הרועם: „גם אתה תצביע כהנא בעוד 20 שנה! הוא רואה את הנוהל! יש לגרש את הערבים!“

אחר, שנצמד אליי, התגרה בי: „למה אתה מדבר כך נגד כהנא? למה כתבת ספר כזה? למה אתה לא כותב נגד השמאל?“

ותנועת „כך? האם נאומך קשור בנושא הסובלנות? אנו לא רוצים לשמוע כאן דברים כאלה נגד כהנא!“

הרס"רים, יותר מכפי ששאלו, ביקשו להתבטא, להביע את אהדתם המופת גנת כלפי כהנא ומילחמתו בערבים. שנואי-נפשם של אותם לובשי-המדים הם הסגירו את עצמם.

אמר אחד: לכהנא יש פתרון לבעיה הערבית, לעומת היעדר פיתרון ומבוכה אצל ר"ץ או שינוי. סילוק הערבים מירשאל עדיף על הקמת מדינה פלסטינית, שיש בה סכנה.

אחר הרס"רים העיר בשאלה: „למה מתירים לשמאלנים ללחוץ את ידי ערפאת המרצח? למה שותקים להם?“

וכו' וכו'.

נסתיימו השאלות בהוראת מפקד הטייסת.

כהנא הוא מנהיגם של חיילים רבים ובעלי דרגות, המאמצים בשתי ידיים את תורתו הגיזענית: מילחמת-מיצוה המחייבת השמדת הפלסטינים

לערבי, סותמים את הפה. מנדים אותו ומטילים עליו חרם תיקשורתי, אך לערבי פותחים את כל ערוצי התיקשורת.

לוא כך דיברתי, הייתי הופך גיבור של כסס חילה-אוור, היו ודאי ממהים רים לאמץ אותי, להזמין אותי להרצאות חוזרות. שמי היה נישא כפי כל רס"ר בצה"ל. היו מעניקים לי תעודת-הוקרה של „יקיר חילה-אוור“, במקום אותו תצלום ממוסגר של מטוס חילה-אוור, שתחבה לידי כש"י אותה קצינת-חינוך סימפאטית, כשהיא מכויישת ונכללת.

הרגעתי אותו: כתבתי גם נגד הש"מאל.

„כתבת נגד יוסי שריד?“

תשובתי הפתיעה אותו: „כן!“

הוא התפרץ בשאגה: „כמה אני אוהב אותך עכשיו! כאשר נאמת חשכתי שאתה שמאלן. שנאתי אותך נורא. עומד לו על הבימה ומדבר בחופשיות כזאת נגד כהנא! מי אתה בכלל? עכשיו, שאמרת לי כי כתבת מאמר במערב גם נגד שריד, אני ממש אוהב אותך נורא!“

אחד החיילים, תימני חיכן, שהיה עדי להתנצחות, העיר בשלווה: „היום כהנא נגד הערבים, ומחר הוא יהיה נגד המארוקאים, אותם רס"רים, אם הם לא יסכימו לדרוכו.“

הכשלת, רחמנא ליצלן, את מארי חיי בכסס הצבאי. דיברתי דברים גלויים, שאולי לא נשמעו עד אז באותו מחנה, על סכנת הגיזענות בישראל ומנהיגה, הפירר מאיר כהנא. שאנשיו שרים את התיקוה במועליי.

כהנא הוא גיבור הנערץ לא רק של רס"רים בחילה-אוור. הוא מנהיגם של חיילים רבים ובעלי-דרגות, המאמצים בשתי ידיים את תורתו הגיזענית, כפי שבאה לביטוי באחד מכתויו: „מילחמתנו היא מילחמה לא עם אש"ף בלבד, כי עם העם הפלסטיני כולו, והיא מילחמת-מיצוה, המחייבת השמדת כל עם שמשיתמו היא להשמיר את עם ישראל, עם ה'.“

„להשמיד! להשמיד!“

הרצאתי על כהנא והגיזענות ה בכסס חילה-אוור הגדול חשפה

מדת הפלסטינים... טרמינולוגיה נאצית!

כל מי שהעז לדבר או לכתוב נגד תורתו הגיזענית של כהנא — כמוני, למשל — הוא „שמאלן“ בעיני רבים בישראל של 1986, כאותם רס"רים ובעלי דרגות אחרות, האחראים על קיומו של מישטר חוק וסדר בכסס צה"ל.

אוי לנו מכאלה: ראיתי את שינאתם התהומית בעיניהם של אותם מפקדים שהקיפו אותי אחרי הרצאתי רק על שום הדב"רים שהשמעתי, שלא ערכו לאזונם ונגדו את השקפתם הצרה, הסגורה, החומייניסטית. אלה ורבים כמותם בצה"ל ומחוצה לו — במשמרה-הגבול ובמישטרה: בישראל השנייה והוותיקה: בשכונות נחשלות ובערייה-הפיתוח: בכרכים מעורבים כמו נצרת-עלית — הם חוריהחץ של צבא כהנא, פלוגות סער שיעמדו לרשותו לכצע כל משי מה שיטיל עליהם מנהיגם, אם חלילה יגיע היטלר היהודי הזה, שלא ידענו כמותו בישראל עד שבא אלינו ב-1971, לכוח של ממש.

„כן! במשאיות!“

רס"רים ונגדים האוינו לי. הצטערתי שהטייסים, שאמורים היו להיות נוכחים, נעדרו מן האולם.

כהנא וחסידיו: האם הוא קוסם דווקא לרס"רים?

כלל שהדרגה יותר גבוהה גם הפתחות יותר רחבה, אך הנגדים והרס"רים זה עם לעצמו, אטום לגמרי!“

כשנתיים האחרונות הופיע טולראנו כהרצאותיו על יחסי יהודים-ערבים לפני כ-25 אלף תיכוניסטים מכיתות יא' ריב, וגם השמיע את דבריו לפני 6000 מורים ו-8000 קצינים וחיילים בצה"ל.

טולראנו נדהם בכל פעם מחדש כאשר הוא שואל את מאזיניו האם יש — כחריש כהנא — לסלק את הערבים מישראל כמשאיות או בקרונות-רכבת.

חלפה יממה. התקשרתי עם אחר הקצינים של אותו כסיס. ביקשתי לשמוע ממנו סיכום, היוון חזור.

כך אמר: „לדאבוננו, הצבא שלנו היום הוא מאוד ימני. חשתי בתגובות הקהל בעת הרצאתך. אולי פה ושם קיבלת רושם מוטעה, אך כסף הכל יש לנו בעיה, תחושתך. קשה לרבים בצבא, בעיקר חיילים, נגדים ורס"רים, לשמוע דברים שאינם מקובלים עליהם. הם דברייך קוממו אותם, אך זאת מה שביקשנו להשיג. אל לנו להתייאש. אחרי שחזרת לביתך בתל-אביב נמשך הוויכוח על דברייך עמוק לתוך הלילה. ההתנצחויות בעד ונגד נאומך גברו גם על הצגת-תיאטרון, שהיתה לנו בכסס באותו הערב. דברייך עשו את הדרוש.“

„כן! משיבים לו, ללא היסוס. במשאיות. כפי שנהגו הנאצים!“

„כן. בדיוק כן!“

אמר לי טולראנו: „יש לנו בעיה.“

לפני הופעתו אמר לטולראנו אותו סגן-אלוף, שהיה המארח, כי „בדברייך של יאיר קוטלר היתה חריגה.“

השיב לו טולראנו: „מה זאת אומרת חריגה? הן יאיר קוטלר בא לכאן להרצות על אותו הנושא.“

הטובים לטייס?

בערבו של אותו יום רביעי פגשתי במסיבה חברתית בתל-אביב את לובה אליאב, המשמש מורה בבתי-הסוהר. הוא מכיר מקרוב את „ישראל האחרת“, בהיותו שנים מורה ומדריך בערי-פיתוח בצפון, במרכז ובנגב. סיפרתי לו על החוויה הטראומטית שעברה עליי באותו בוקר בכסיס חילה-אוור. הוא השיב בחיוך: „אני אוכל דברים כאלה בכל יום. סיפורך אינו הפתעה בשבילי.“

אחרי-כך אמר לובה אליאב: „אבל הטייסים עימנו.“

ציטטתי את דיבריו לובה אליאב באוזני קצין באותו כסיס של חילה-אוור ושאלתי: האומנם „הטייסים עימנו?“

השיב קצין חילה-אוור: „אני רוצה להאמין שכך הרבה, אך איני בטוח.“

האומנם הטובים לטייסים? באותו לילה נדרה שנתי.